

r í verjugarðinum

Ongum nýttist at siga nak-
að. Spurningurinn er hin
sami hjá øllum — er hetta
ein amerikansk ella ein
sovjetisk tyrli? Tað var jú
einans 15 km hiðani, at
harðliga leikaði á herfyri.
og hetta er jú eingin teinur

hjá eini tyrli at flúgva.

Ljóðið er nú beint yvir
okkum. Men framvegis er
einki at siggja. Eisini nic-
araguanar standa nú og
stara beint upp í loft. Slik-
um plaga teir annars ikki
at geva størri ans. Hjá

teimum er tað jú so ger-
andisligt. Munnu teir
kortini vera lika ræddir
sum okur?

Ræðsla ella ótti eru
helst ikki røttu orðini
longur. So við og við, sum
okur venja okkum til

kriggið, læra okur eisini at
skúgva óttan til viks,
beina hann burtur í ein
væl vardan krók, so hann
einans sleppur framat í
onkrari veikari løtu.

Tað var ein sovjetisk
framfyrsla.

Aftan á kaffiarbeiðið
er ljóst enn í hálván
annan tíma. Tá hava
serliga kvinnurnar
nógv eftir at gera.
Tær flestu fara í ánnu
at vaska klæði, men
ymms staðni eru eisini
vaskiborð sum hetta
at finna

Familjuhús í Nicara-
gua

Firnast contra-eindir

Kvirt er aftur. Tyrilan er
burtur, og tað er næstan
sum eg hoyri friðin, so
kvirt er nú. Stórt spell, at
eg sunnudagarnar, tá okur
hava fri, ikki fái sett meg
higar í kaffiakrarnar at
lesa ella skrivað. Men ok-
ur mugu ikki fara longri
enn 300-500 metrar frá
bygda økinum einsamøll,
tiansheldur í kaffiakrarnar.
Tað kundi jú meiri
enn so hent, at smáar
contra-eindir komu fram-
við, á veg til ella frá einum
av krigsøkjunum longri
suðuri.

Eg havi nú arbeitt meg
fram móti miðjuni av
»surco» mini. Úr hinum
endanum kemur ein
kvinna, og okur møtast
her á hálvári leið. Hon er í
grundini lærari; men hesar
mánaðirnar, meðan kaffi-
heystingin stendur á,
hava skúlarnir fri, fyri at
so nógv sum til ber kunnu
vera við til at fáa hetta
virðismikla kaffið til hól-
ar. Sum so nógvir aðrir
bólkar av alment starv-
andi o.a., hava lærararnir
eisini sínar »brigadur»,
sum hesa tíðina veita eina
hjálpanði hond við kaffi-
heystingin.

Lærarin greiðir mær frá,
at starv hennara sum lær-
ari er at útbúgva aðrar
ærarar at undirvisa á
cooperativum, starsfarm-
um o.t., har illa stendur til
við skúlaskapi. Her á
statsfarminum er lærari,
veit hon at siga, og undir-
visingin byrjar aftur um
sín mánað, tá heystingin
er av.

Saman henta okur ber-
ni á seinasta runninum í
okkara »surco» og fara síð-
in at hjálpa teimum, sum
urbeida undir liðini á okk-
um. Nú er so langt liðið út
í dagin, og skjótt munnu
eir fara at blása í lúðrar-
nar aftur at boða frá, at ar-
beiðsdagurin er av fyri esu
erð.

Og so er bara eftir at fás
trossað seg oman á upp-
rígingarplássið við tí fullu
josanum.

Í ánnu fara tey at vaska
sær

Stuðla Nicaragua

Miðamerikanska landið Nicaragua
tørvar hjálp, tí landið er hóttað av mót-
støðubólkum, ið úr grannalondunum
javnan gera innrás, myrða og
bumba. Nicaragua tørvar stuðul.
Fleiri altjóða felagsskapir hava valt
at stuðla við arbeidsmegi yvir, tá
kaffi skal heystast.

Ein av hesum felagsskapum er
Mellemfolkeligt Samvirke, ið á hvørj-
um ári sendir eitt lið til Nicaragua.
Kaffibrigadan hjá teimum nú telur
16 fólk, 14 danir, ein amerikanari og
so Mary Ann Jacobsen úr Føroyum.